

Sygn. akt V ACa 309/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – V Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Strugała
Sędziowie:	SA Teresa Karczyńska - Szumilas SO del. Leszek Jantowski (spr.)
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Gruba

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2018 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) w W.

przeciwko W. P.

przy udziale interwenienta ubocznego po stronie powoda (...) (...) (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 27 lutego 2017 r., sygn. akt I C 238/16

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w punkcie 1 (pierwszym) w ten sposób, że powództwo oddala,

b) w punkcie 2 (drugim) w ten sposób, że go uchyla;

II. przyznaje od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w S. na rzecz kuratora M. R. kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w postępowaniu apelacyjnym;

III. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w S. kwotę 4.981,50 zł (cztery tysiące dziewięćset osiemdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu nieuiszczonych wydatków.

SSO del. Leszek Jantowski SSA Anna Strugała SSA Teresa Karczyńska – Szumilas

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 309/17

UZASADNIENIE

Powód - (...) (...) w W., wniósł o zasądzenie od pozwanego W. P. kwoty 20.000,00 CHF wraz z odsetkami umownymi naliczanymi według zmiennej stopy procentowej w wysokości 1,5 stopy procentowej ustalonej w oparciu o stopę referencyjną LIBOR 3 M, zaokrągloną do czwartego miejsca po przecinku, powiększoną o marżę banku w wysokości 2,0 punktu procentowego w stosunku rocznym, nie więcej niż czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 7 marca 2016 roku w postępowaniu upominawczym, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k.94).

Nakaz ten został następnie uchylony przez Sąd z powodu braku znanego miejsca pobytu pozwanego w kraju (k.129).

Na wniosek strony powodowej w sprawie ustanowiony został kurator dla nieznanego z miejsca pobytu W. P. w osobie radcy prawnego (k. 138).

Kurator w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu wg. norm przepisanych, w tym wynagrodzenia na rzecz kuratora, powiększonego o należny podatek VAT (k.162 i nast.).

W toku postępowania strona powodowa dokonała przedmiotowej zmiany powództwa, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 20.000,00 CHF z tytułu hipoteki umownej zwykłej obciążającej nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w W., IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem pozwanemu w wyroku prawa do powoływania się w postępowaniu egzekucyjnym na ograniczenie jego odpowiedzialności do: nieruchomości położonej w miejscowości S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w W., IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...); odsetek ustawowych za dwa ostatnie lata przed przysądzeniem prawa własności powyższej nieruchomości (k. 170 i nast.).

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy w S.:

1.zasądził od pozwanego W. P. na rzecz powoda (...) (...) w W. kwotę 20.000 CHF (dwadzieścia tysięcy franków szwajcarskich) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia

26 lutego 2016 roku do dnia zapłaty z zastrzeżeniem prawa pozwanego do powołania się w postępowaniu egzekucyjnym na ograniczenie jego odpowiedzialności do :

- nieruchomości położonej w S., gmina C., dla której urządzona została księga wieczysta nr (...),
- odsetek ustawowych za dwa ostatnie lata przed przysądzeniem własności powyższej nieruchomości ;

2.zasądził od pozwanego W. P. na rzecz powoda (...) (...) w W. kwotę 11.184 zł (jedenaście tysięcy sto osiemdziesiąt cztery złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

3.przyznał kuratorowi pozwanego radcy prawnemu M. R. od Skarbu Państwa – Sądowi Okręgowemu w S. kwotę 7.200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów wynagrodzenia kuratora.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 6 października 2006 roku pozwany W. P. zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę nr (...) o kredyt hipoteczny w walucie wymiennej. Na podstawie tej umowy Bank udzielił pozwanemu kredytu w łącznej wysokości 41.434,20 CHF. Zabezpieczeniem umowy, obok innych było między innymi ustanowienie hipoteki zwykłej w kwocie 41.434,20 CHF na zabezpieczenie należności głównej oraz hipoteki kaucyjnej do kwoty 20.88,00 CHF na zabezpieczenie należności ubocznych na kredytowanej nieruchomości gruntowej, położonej w S., gm. C., działka nr (...).

W dniu 31 października 2008 roku Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wystawił przeciwko W. P. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) stwierdzający, że na wymagalne zadłużenie W. P. w wysokości 44.350,18 CHF składają się: kapitał wymagalny – 41.015,97 CHF, odsetki od kredytu naliczone od dnia 15 maja 2007 roku do dnia 12 października 2008 roku według zmiennej stopy procentowej 3.246,02 CHF,

Postanowieniem z dnia 12 marca 2009 roku Sąd Rejonowy w L. nadał przedmiotowemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

W dniu 29 października 2014 roku Bank (...) Spółka Akcyjna w W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, w tym między innymi wierzytelności przysługującej Bankowi wobec W. P. z tytułu umowy nr (...) kredytu hipotecznego w walucie wymiennej obejmująca kapitał w wysokości 41.015,97 CHF.

Cena za cały pakiet wierzytelności została uiszczona w dniu 29 października 2014 roku.

Zmiana wierzyciela hipotecznego została odnotowana w treści księgi wieczystej.

Sąd Okręgowy ustalił również, że w dniu 10 sierpnia 2016 roku pomiędzy (...) Funduszem (...) 2 a (...) (...) (...) doszło do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności, na podstawie której została przeniesiona m.in. wierzytelność przysługująca od pozwanego łącznie z zabezpieczającą ją hipoteką.

Właścicielem nieruchomości gruntowej, położonej w S., gm. C., działka nr (...) jest W. P.. W księdze wieczystej nr (...), prowadzonej dla tej nieruchomości ujawnione są: hipoteka umowna zwykła zabezpieczająca wierzytelność wynikającą z umowy kredytu hipotecznego z dnia 6 października 2006 roku nr (...) do kwoty 41434,20 CHF oraz hipoteka umowna kaucyjna zabezpieczająca odsetki do kwoty 20.800, 00 CHF.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w niniejszej sprawie strona powodowa początkowo wywodziła swoje roszczenie z tytułu umowy kredytu zawartej przez poprzedniego wierzyciela z pozwanym. Następnie powód dokonał zmiany przedmiotowej powództwa wywodząc swoje uprawnienie do zapłaty kwoty 20.000,00 CHF z ustanowionej na nieruchomości stanowiącej własność pozwanego hipoteki umownej zwykłej w kwocie 41.434,20 CHF celem zabezpieczenia spłaty kredytu. Strona powodowa żądanie swoje oparła więc na podstawie art. 65 ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Sąd I instancji zwrócił uwagę, że na dzień orzekania wierzycielem hipotecznym był co prawda (...) (...) (...), który nabył umowę z dnia 10 sierpnia 2016 r. wierzytelności wobec pozwanego zabezpieczone hipoteką, jednak zgodnie z treścią art. 192 pkt 3 k.p.c. z chwilą doręczenia pozwu zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa objętych sporem nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy; nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej. Nie ulegało zdaniem Sądu I instancji wątpliwości, że do zmiany wierzyciela doszło po doręczeniu odpisu pozwu, toteż zmiana ta nie miała wpływu na tok postępowania.

Wobec powyższego w ocenie Sądu Okręgowego spór sprowadzał się do zbadania, czy pozwany jest dłużnikiem rzeczowym powoda. Okoliczność, że pozwany jest właścicielem nieruchomości oraz to, że obciążona jest ona hipoteką zwykłą na rzecz powoda nie było w sprawie sporne.

Sąd zważył, że z uwagi na datę powstania hipoteki zwykłej w niniejszej sprawie zastosowanie mają przepisy ustawy o księgach wieczystych i hipotece z dnia 6 lipca

1982 roku (Dz.U. 2001 r. Nr 124, poz. 1364, z późn. zm.) w brzmieniu przed nowelizacją dokonaną ustawy z dnia 26 czerwca 2009 roku o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz.U z 2009r. nr 131 poz. 1075).

Konsekwencją powyższego jest to, że odpowiedzialność pozwanego oparta jest na domniemaniu prawnym wynikającym z art. 71 ustawy o księgach wieczystych i hipotece z dnia 6 lipca 1982 roku, to jest, że z wpisem hipoteki łączy się domniemanie istnienia wierzytelności. Zgodnie bowiem z powyższym artykułem domniemanie istnienia prawa wynikające z wpisu hipoteki obejmuje, jeżeli chodzi o odpowiedzialność z nieruchomości, także wierzytelność zabezpieczoną hipoteką. Sam więc wpis hipoteki jest wystarczający dla uwzględnienia powództwa skierowanego przeciwko dłużnikowi rzeczowemu. Wpisanie więc w księdze wieczystej prowadzonej dla nieruchomości pozwanego hipoteki zwykłej na kwotę 41.434,20 CHF, zabezpieczającej wierzytelność z umowy kredytu hipotecznego w walucie wymiennej nr (...) z dnia 6 października 2006 roku oznacza, że powodowi przysługuje wierzytelność do takiej kwoty.

Z tego też względu zdaniem Sądu Okręgowego bezprzedmiotowa była argumentacja strony pozwanej, wyrażona w piśmie procesowym z dnia 9 stycznia 2017 roku (k. 228), zgodnie z którą powód w żaden sposób nie udowodnił wysokości dochodzonej należności. Zarzuty te były oparte za założeniu, iż przedłożona umowa kredytowa oraz umowa sprzedaży wierzytelności nie są podstawą do ustalenia wysokości wierzytelności dochodzonej pozwem, zaś to na powodzie spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Zdaniem Sądu Okręgowego strona pozwana pominęła, że wobec treści art. 71 cytowanej ustawy, rozkład ciężaru dowodu kształtuje się w niniejszej sprawie odmiennie. To na stronie pozwanej, a nie na powodzie spoczywał ciężar wykazania, że wierzytelność nie istnieje w całości, czy w części. Z wpisu hipoteki zabezpieczającej wierzytelność z umowy kredytu hipotecznego w walucie wymiennej nr (...) z dnia 6 października 2006 roku, należy domniemywać istnienie tej wierzytelności. Strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów przeciwko temu domniemaniu. W ocenie Sądu Okręgowego dowodu takiego nie mogła stanowić opinia biegłego z zakresu bankowości na okoliczność, jaka jest faktyczna wysokość wierzytelności, czy spłaty rat kredytu były dokonywane czy też nie były.

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy wskazał, iż dochodzona przez powoda kwota 20.000,000 CHF stanowiąca część niespłaconego kapitału kredytu udzielonego pozwanemu mieści się w kwocie należności głównej (kapitału) wskazanej w bankowym tytule egzekucyjnym z dnia 31 października 2008 roku, jak i następnie określonej w umowie cesji wierzytelności. Powyższe dokumenty w powiązaniu z treścią wpisów w księdze wieczystej nr (...) prowadzonej dla nieruchomości pozwanego potwierdzają zaś wierzytelność i jej wysokość.

Co do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia w ocenie Sądu I instancji zarzut ten nie był trafny. Jak wynika bowiem z art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej, nie dotyczy to jednak roszczenia o odsetki.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 65 ust. 1, art. 71, art. art. 75 i art. 79 ustawy o księgach wieczystych i hipotece orzekł, jak w punkcie 1 sentencji, przy czym stosownie do treści art. 319 k.p.c., odpowiedzialność pozwanego - jako dłużnika rzeczowego, ograniczył do nieruchomości położonej w S., gmina C., dla której urządzona została księga wieczysta nr (...), a ponadto do odsetek ustawowych za dwa ostatnie lata przed przysądzeniem własności powyższej nieruchomości (art. 69 w zw. z art. 1025§3 k.p.c. oba w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 lutego 2011 roku). O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W niniejszej sprawie pozwany przegrał sprawę w całości, w konsekwencji czego Sąd w punkcie 2 sentencji zasądził od niego na rzecz powoda poniesione koszty procesu w wysokości 11.184 zł. Na kwotę tę składają się: opłata od pozwu – 3.967 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17.00 zł i koszty zastępstwa procesowego - 7.200 zł.

W punkcie 3 sentencji Sąd stosownie do treści § 1 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów

ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 8 pkt. 6 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1805), przyznał od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w S. wynagrodzenie kuratorowi pozwanego radcy prawnemu M. R. w kwocie 7.200 zł, powiększonej o należny podatek od towarów i usług.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w części dotyczącej punktu 1.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1.naruszenie prawa materialnego, to jest art. 353¹ k.c. , art. 65 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, oraz art. 69 ust.2 pkt.2 i 4prawa bankowego poprzez przyjęcie, że pozwany jest zobowiązany spłacić swoje zobowiązanie we frankach szwajcarskich, oraz art. 6 k.c. przez przyjęcie, że powód udowodnił wysokość dochodzonej wierzytelności.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz rozstrzygnięcie o kosztach według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację (k.285-288) strona powodowa wniosła o jej oddalenie.

W toku postępowania apelacyjnego do udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego zgłosił się nabywca przedmiotowej wierzytelności (...) (...) (...) z siedzibą w W. (k.329-334).

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył co następuje:

Apelacja była uzasadniona, jakkolwiek z innych przyczyn, aniżeli w niej wskazane.

Na wstępie należy podkreślić, że w aktualnie obowiązującym modelu postępowania apelacyjnego sąd drugiej instancji, wskutek zaskarżenia apelacją wyroku sądu pierwszej instancji, rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia. Dokonuje własnych ustaleń faktycznych prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na zaaprobowanym materiale zebranym w pierwszej instancji, kontroluje prawidłowość postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami procesowymi przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, stosuje przepisy regulujące postępowanie apelacyjne oraz, gdy brak takich przepisów, odpowiednio przepisy dotyczące postępowania przed sądem pierwszej instancji. Sąd odwoławczy samodzielnie ustala podstawę materialnoprawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania, nie wykraczając poza wniosek zawarty w apelacji i nie naruszając zakazu reformationis in peius oraz rozstrzyga o kosztach postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07- zasady prawnej, OSNC 2008, Nr 6, poz. 55).

Przenosząc to na grunt niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjmuje je za własne, co czyni zbędnym ich ponowne przytaczanie, natomiast uzupełniając ustalił co następuje:

Odpis pozwu z załącznikami kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego W. M. R. otrzymała w dniu 7 listopada 2016r.

(dowód: zwrotne poświadczenie odbioru k.161)

Powyższych uzupełniających ustaleń Sąd Apelacyjny dokonał w oparciu o dokument urzędowy – zwrotne poświadczenie odbioru korespondencji, jako że został on sporządzony we właściwej formie i żadna ze stron nie kwestionowała jego autentyczności i prawdziwości zawartych w nich twierdzeń.

Mając na uwadze powyższe uzupełniające ustalenia, oraz to, że Sąd odwoławczy nie jest związany zarzutami natury materialnoprawnej, zaś kwestia legitymacji czynnej jest zagadnieniem materialnoprawnym (zob. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 1969 r., I CZ 42/69, LEX nr 6498) Sąd Apelacyjny uznał, że powództwo winno zostać oddalone właśnie z uwagi na brak legitymacji czynnej powoda do dochodzenia objętego żądaniem pozwu roszczenia.

Wprawdzie Sąd I instancji trafnie zwrócił uwagę, że na dzień orzekania wierzycielem hipotecznym był (...) (...) (...) prawidłowo ustalając, że podmiot ten nabył umową z dnia 10 sierpnia 2016 r. wierzytelności wobec pozwanego zabezpieczone hipoteką, jednak wadliwie przyjął, iż zastosowanie w niniejszej sprawie ma art. 192 pkt 3 k.p.c. Przepis ten stanowi, że z chwilą doręczenia pozwu zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa objętych sporem nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy; nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej. Wykładnia językowa tego przepisu jednoznacznie wskazuje, że momentem decydującym dla oceny, czy zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa objętych sporem ma lub nie ma wpływu na bieg sprawy jest chwila doręczenia odpisu pozwu. Wbrew stanowisku Sądu I instancji na gruncie niniejszej sprawy do zmiany wierzyciela nie doszło po doręczeniu odpisu pozwu, lecz przed jego doręczeniem: cesja wierzytelności miała miejsce w dniu 10 sierpnia 2016 r., zaś doręczenie pozwu – w dniu 7 listopada 2016 r. Za nieskuteczne przy tym należało uznać doręczenie dokonane bezpośrednio pozwanemu W. P. (k. 103), skoro nakaz zapłaty w stosunku do niego został uchylony z uwagi na to, że miejsce pobytu pozwanego nie było znane (art. 499 §1 pkt. 4 k.p.c.). Tym bardziej zatem nie można było uznać, aby doręczenie odpisu pozwu było skuteczne.

Podkreślenia przy tym wymaga, że doręczenie pozwanemu odpisu pozwu wywołuje skutki procesowe i materialnoprawne. Najważniejszym skutkiem procesowym jest powstanie co do roszczenia procesowego stanu sprawy w toku, określanego jako zawiśnięcie sporu (lis pendens) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011r. III CSK 138/11, LEX nr 1109267). Skutkiem doręczenia pozwu jest także wynikająca z wyżej cytowanego art. 192 pkt. 3 k.p.c. stabilizacja podmiotowa postępowania. Zbycie rzeczy lub prawa objętych sporem przed doręczeniem pozwu pozwanemu pociąga za sobą brak legitymacji procesowej jednej ze stron postępowania (zbywcy). Pozbawione tego skutku jest jedynie zbycie dokonane w toku procesu, a więc od momentu doręczenia pozwu pozwanemu aż do zakończenia postępowania, to jest zarówno w postępowaniu przed sądem I, jak i II instancji, a także

w postępowaniu kasacyjnym (zob. M. Jędrzejewska, K. Weitz (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz (red. T. Ereciński), Lex 2016).

Zbycie prawa objętego sporem przed doręczeniem pozwu pozwanemu winno być zatem traktowane tak, jak sytuacja określona w art. 196 §1 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli okaże się, że powództwo zostało wniesione nie przez osobę, która powinna występować w sprawie w charakterze powoda, sąd na wniosek powoda zawiadomi o toczącym się procesie osobę przez niego wskazaną. Osoba ta może w ciągu dwóch tygodni od doręczenia zawiadomienia wstąpić do sprawy w charakterze powoda. Możliwość takiej konwalidacji istnieje jednak wyłącznie przed sądem I instancji (art. 391§1 zd.2 k.p.c.), co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. W konsekwencji nie mógł być uznany za skuteczny wniosek nabywcy wierzytelności o wstąpienie w miejsce zbywcy do udziału w sprawie zgłoszony na etapie postępowania apelacyjnego. Po pierwsze, z przyczyn wskazanych powyżej przepis art. 192 pkt.3 k.p.c. nie miał zastosowania w niniejszej sprawie, zaś po wtóre - nawet gdyby traktować ten wniosek w oparciu o reguły wynikające z art. 196§1 k.p.c. – zmiana podmiotowa stron na etapie postępowania apelacyjnego nie była dopuszczalna.

Z tych też względów uznając, że powód (...) (...) w W. nie posiadał legitymacji procesowej czynnej na podstawie wyżej cytowanych przepisów oraz na podstawie art. 386§1 k.p.c. zaskarżony wyrok należało zmienić i powództwo oddalić. Konsekwencją zmiany merytorycznej wyroku była konieczność uchylenia zawartego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Z uwagi na przyczyny orzeczenia reformatoryjnego nie było podstaw do odniesienia się do zarzutów naruszenia prawa materialnego podniesionych w apelacji, gdyż byłoby to aktualne tylko wówczas, gdyby powód był legitymowany czynnie do wytoczenia powództwa.

Sąd jednocześnie przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w S. na rzecz kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wynagrodzenie, którego wysokość ustalona została w oparciu o §1 ust.1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U z 2013r. poz.1476) w zw. z §2 pkt 6 i §10 ust.1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2015r. poz.1804 z późn. zm.).

Sąd jednocześnie zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w S. zwrot wyżej wskazanych wydatków – z uwzględnieniem podatku od towarów i usług (art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, t. jedn. Dz.U. z 2016r. poz.623 z późn. zm.).